

SAYI: 16 | AYLIK EDEBİYAT VE DÜŞÜNCE DERGİSİ | ARALIK 2021

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

DOSYA:
SAMİMİYET

Üstad Sezai Karakoç'a
Rahmet ve dua ile...

Başlarken

Bir insan için yaşamak ve “kaderini yaşamak” arasındaki fark ne kadar önemlidir? Veya ne kadar önemsenebilir?

Edebiyatta yeni bir başlık açan Borges bir konuşmasında “yazarak kendi kaderini gerçekleştirdiğini”, yazdıklarını beğenmediğini, onu mutlu edenin yazma eyleminin kendisi olduğu söyler ve ekler: “Kör bir adam çalışmaktan başka ne yapabilir!?” Bu samimiyet kokan ifadeler, insanın -eğer isterse- neler yapabileceğinin somut örneklerinden yalnızca biri.

İsyan etmenin, yoldan çıkmanın veya kötümser olmanın basit ve kolay olduğu bir dünyadayız. Kötüyü ve iyiyi görmenin arasında bir seçim yapmamız istense, kötü olan her zaman bir adım öndedir, daha hızlı göze çarpar, daha çabuk yayılır. Bardağın boş tarafı her zaman daha çekicidir. İyi haberler ise her zaman alıcısı az olan haberlerdir. Çünkü acısızdır, çünkü içimizde kelebeklerin uçuşmasına sebep olur. Talebi ve takipçisi azdır...

Peki hangisi geleceğe dair bir umut aşılar, bir devam niteliği taşır omuzlarında? Hangisi sürekliliği doğurur? Ve en önemlisi, hangisi yaşamayı kolay kılar?

Kendimize dönüp, samimi bir dille sorsak...

Tüm açık yürekliliğimizle...

Yüzleşsek aynadaki karanlık yüzümüzle...

Bu hayatta neden varsın ve var olmaya nasıl devam edeceksin?

Nasıl bir insansın, memnun musun halinden?

Gelecekte ümitli misin?

Durmadan dönen bir çarkın içinde misin?

Kırılmış kalbini ve tepetaklak olmuş düşüncelerini yüklenip sırtına ve ümidini katıp önüne yola devam edenlerden olmak...

İster misin?

Vesselâm.

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
GÖZDE ARI

YAZARLAR
ESMA BEYZA ARSLAN
FATMANUR ÖZDEMİR
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
GÖZDE ARI
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT
ZELİHA SERT

MİSAFİR YAZAR
ESRA ŞAHİN
MALİK ÇEKMEGİL
TUĞBA BAYAR

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

Seda Bayrak Durgut

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Fatmanur Özdemir

ARAYIŞ

İnsan ne kadar bilirse o kadar hakîkatten uzaklaşmış derlerdi.
O hakîkatten uzaklaşacak kadar bildin mi kendini?
Derin bir kuyunun dibindeyken nefes almayı umut edebildin mi?
Rüzgâra kapılıp güz yapraklarının arasında bulabildin mi kendini?
Müptelâsı olduğun bir kitabın tozlu sayfalarına mı hapsettin çocukluğunu?
Sabahın aydınlığını gecenin köhne karanlığında mı aradın?
Ya da büyük bir bekleyişin içinde mi kaybettin benliğini?
Derken yüreğinin mevsimleri an be an devrilmiş.
Ağaçların yaprağını dökmüş ilkbaharda,
Sonbaharda mı açivermiş çiçeklerin?

F. Zehra Boyalı

EKSTRA ORGANİK FANUS

Nereden başlamalı? Hiç kuşkusuz, gece boyu süren, diş sızısı etkisi yapan meseleden... Çünkü insan bazen kendi planı dahilinde değil de kader planıyla uzaklarda olur. Baudelaire'in dediği gibi "Her nerede değilsem orada mutlu olacaktım gibi gelir" arayışı ile mistik yolculuklara, maceralara atılma isteğiyle gitmez. Ancak bulunduğu yerden ayrılmayacağından emin, tuzu kuru insanların irin dolu sözleri vizesiz, biletsiz gelir ta gurbet elde bulur sizi. Özellikle zamanımızın büyük salgını olan sosyal medya zorbalığı ile bu daha kolay elbette. Yine sıkça kullandığım sosyal mecralardan birinde uç bir örneğe yakın zamanda yeniden şahit oldum. Zihnimi uzun süre meşgul etti. Hollanda`da öğretmenlik yapan bir Türk vatandaşı, okulda kendini değerli hissettiğine dair ifadeler paylaşmıştı. Bunu idarenin öğretmenlere özel yaptığı ikramlar, tatiller ve geziler gibi şeylere dayanarak son derece ölçülü bir üslupla nezaketle ifade etmiş. Buna rağmen sanki kendi vataniyle bir kıyaslamaya girmiş gibi bir suçlama ve yargı dolu ifadelerle cevap vermişti biri. Hatta cevabında bir sürü argo ve hakaret de vardı ama böyle bir sosyal medya zorbalığı maalesef bir istisna değil. Bütün bunlar bir yana beni esas üzen bu kişinin, öğretmenin çocukları hakkındaki saçma öngörülerini oldu. Çocukların tam bir Hristiyan kültürü ve inancıyla yaşayacağını, her türlü ahlaksızlığa ve kötü alışkanlığa bulaşacağını, bir nesil sonra torunlarının isimlerinin bile tamamen yabancı olacağını, neler yiyip yemeyeceğini söylemesiydi.

Aslında uzun zamandır dilin ve nezaketin sınırlarının bilinmemesinden fazlasıyla etkilenmiyorum ancak burada takıldığım ve bence önemli bir husus da bu anlayışın yaygınlığı. Çocuğun nezih ve belli değerlere sahip bir ortamda büyümesi doğal olarak her ebeveynin tercihidir ancak bunu yegane yol ve gayretsiz bir garanti sebebi olarak düşünülmesi hiç makul gelmiyor.

Ebeveynin neredeyse ahlak adına hiç çabalamadığı ve okula getirip “size zaten ahlak kazandırın diye getiriyoruz” gibi ifadeler kullandığına da şahit olmuşluğum -kendi öğrencilerimde görmesem de- var. Yuvasında dumanı üstünde örnekler göremeyen çocuğu, çok korunaklı ve bolca değerler eğitimi verilen fanus gibi bir ortama bırakıyoruz, bir miktar da taksit ve yatırım sonrası geleceği ahlak çerçevesi ile belirlenmiş pırlanta gibi genç garantisi veriyorlar bize! Çevreyi bu kadar şekillendirme isteğinin, dilimizden düşürmediğimiz fitrilik, doğal ebeveynlik ve organik bir yaşam kavramlarının hepsine ters olduğunu düşünüyorum. Hem epeyce de kendini muktedir görme yok mu? Çokça övündüğümüz tarihimizde, azınlıklarla iç içe yaşamış, komşuluk yapmış, yuvalar kurmuş atalarımızı sadece masal olarak anlatıyorsak o başka tabi. Düşünsenize Peygamber efendimiz kendisine inanan bir avuç müslümana : “Buralar hep putperest ve sapkınlık dolu, çocuklarımızı bunların arasında yetiştiremeyiz, kendimize sadece müslümanların olduğu bir yer bulalım, kimseler gelmesin dışardan, kimseler de gitmesin bu kafirlerin yanına,” deseydi biz de derdik ki: “Demek islam böyle yaşanmalı, demek ki nesil böyle korunur.”

Çocuğun ya da gencin hiç yanlış bir şeyle karşılaşmaması mı yoksa karşılaştığı zaman iyiyi ve doğruyu seçecek karakterde olması mı hedefimiz? Neyse ki yine yakın bir zamanda şahit olduğum bir örnek bana sanki “evet gayret gerek ama bazen ne çevre ne aile etki edemez de kalp yolunu bulur” mesajı verdi. Herkes izlese keşke Sena Yamaoğlu`nun, hatta tam adıyla Julia Sena Yamaoğlunun hikayesini. Öyle ya Allah mukallibel kulub`dur.

“Çocuğun ya da gencin hiç yanlış bir şeyle karşılaşmaması mı yoksa karşılaştığı zaman iyiyi ve doğruyu seçecek karakterde olması mı hedefimiz? ”

Esra Şahin

SONBAHARA RAĞMEN

Kim demiş yalnızım, bir başıma kalmışım. Caminin pek de görünmeyen yüzüne sığınmışım. Kalabalıklar içinde sessizliği yakalamış; ölümler susmuş, ben içimden konuşmuşum. Bir bank bulmuş üzerine usulca oturmuşum. Bir kedi olsa da onunla halleşsem azıcık, yumuşacık tüylerine onu birilerinin sevdiğini hissettirsem diye içimden geçirmişim. Her zaman olan bu kediler bu gün hangi işin peşine düştüler de yok oldular birden diye düşünürken taş zemine oturmuş bir kedi fark etmişim. Kuyruğunu boylu boyunca yere sermiş, yemyeşil gözleriyle mezar taşlarını seyreden bir kedi... Sonra jilet gibi ütülenmiş siyah takım elbiseli, belli ki dünya işlerinde önemli bir makama sahip bir beyefendinin hızlı hızlı ziyaret ettiği mevtasından uzaklaştığını görmüşüm.

“Mezarlıklardan neden bu kadar hızlı uzaklaşır insanoğlu, ölümden konuşmayı neden sevmez birileri, kabristan karşısında olan evler emlakçılarda neden daha düşük fiyatlıdır ki?” soruları bir silsile halinde zihnime gelmiş ve bu Cuma günü gönül tahtıma oturmuş.

Fark etmişim: Bir dolu insan yığınıyla arama sadece bir duvar örülmüş. Önümde tarihçi Mehmet Genç beyefendi, onun yanında bir başka tarihçi: Profesör doktor bilmem Allah'ın hangi kulu. Bana bakan bir başka kedi, buraların kalabalıklar içinde sessizliğini keşfeden, yanı başımdaki banka gelip oturan genç kız. Telefonuma bunları yazarken ekranıma yansıyan kanatlarını açmış uçan bir güvercin gölgesi.

Aklıma düşen “Ben de sığar iki cihan Ben bu cihana sığmazım.” cümlesi. Kaçıp kaçıp kabristanlara gelmek üzere planlanan cuma günlerim. Ne zaman gelsem Medine esintisi hissettiğim Fatih Camii. Avlusunda koşturan çocuklar, her birine Ömer, Yusuf, Ahmet, Furkan nazarıyla bakışım. Annelerinin yanında süslü çantalarından cüzlerini çıkaran Meryemler, Aşşeler ve babalarının süsü olan Zeynepeler...

Fıskiyeli havuzun su sesi, mermer taşlar ve her biri ayrı ustalık isteyen sütunlar. Yüzyıllık kahverengi ahşap kapıların ardından görülen sonbahar mevsimine rağmen dallarında duran yeşil yapraklar. Bir dost sesi, adımlarına ilkbaharı giydirmiş bahar müjdecisi: Allahuekber!

Hülâsa mekanların da ruhu vardı ve bizi alıp bir halden başka bir hale evirip durdular. Attığımız adımın değdiği taş parçasının dile geldiği, dokunduğumuz kapı tokmağının bizle konuştuğu yerlere gide gele gittiğimiz yerin de en az buluşacağımız insanlar kadar önemli olduğunu kalbimize öğrettik. Yol ne zaman bitecek bilmiyoruz. Yol boyu Rabbimizin elimizden tutmasını ve Allah anılan mekanlarda Allah aşkıyla yanan gönül hanelerini bulup ömrü beyaz kalemle yazabilmeyi istiyoruz. İnsan talep ettiği şeylerden bilinir. Öyle derler büyükler.

“Attığımız adımın değdiği taş parçasının dile geldiği, dokunduğumuz kapı tokmağının bizle konuştuğu yerlere gide gele gittiğimiz yerin de en az buluşacağımız insanlar kadar önemli olduğunu kalbimize öğrettik.”

Betül Nurata ile

Okumak ve yazmak üzerine

Betül Nurata, neleri sorgular bu hayatta, neleri kabullenir ve neler bekler bu hayattan?

İnsan neler beklemez ki hayattan. Başarı mutluluk kabul görmek beğenilmek sevilmek maddi manevi birçok şey. İlim, marifet. Neler neler. Bir hikâyemden: “Ben hep bir mucize beklerim. Kim beklemez?” Yine de şöyle bir gerçek var, beklentiler bizi mutsuz kılmaktan başka bir işe yaramıyor. İsteklerimize uygun bedelleri ödemedikçe beklentiler yaralar, geri düşürür ve mutsuz eder. Asıl odaklanmamız gereken, vaktin-işin-sevgimizin-kalemin hakkını vermek.

İnsanın Anlam Arayışında Victor E. Frankl yaşamdan beklediğimizin gerçekte önemli olmadığını söylüyor. Asıl önemli olan şey, yaşamın bizden ne beklediğini öğrenmemiz. Yaşamın anlamı hakkında sorular sormayı bırakıp bunun yerine kendimizi yaşam tarafından her gün her saat sorgulanan birileri olarak düşünmemiz gerekir. Cevaplarımız doğru eylemlerden ve doğru yaşam biçimlerinden oluşması gerekiyor...

Ben mi? İşte bunu idrak etmeyi ve içselleştirmeyi dilerim hayattan... Sonra? Çelikten bir irade, başarı-mutluluk-mutmain bir kalp, kalemime kuvvet, hakiki dostlar, daima gerçeğin yanında durmak ve neler neler...

"Düşeceğini hesap etmeden, ama düşmenin bütün gerekliliklerini seçerek başlar kayboluşlar. Merdivenin tepesine baka baka düşer insan." Kayboluşları ve düşüşleri bir mihenk taşı veya itici güç olarak görür müsünüz? Hayatınızda hesap etmediğiniz düşümlere verdiğiniz tepkilerin, sonraları “iyi ki” dediğiniz şükürlere dönüştüğü oldu mu hiç?

Kayboluş ve düşüşler, durup düşünmeye vesile oluyor. Her şey yolunda gider gözüktüğünde ıskaladığımız meseleleri tekrar hatırlıyoruz. Varoluşsal hiç değişmeyen sorular var ya “Nerden geldim” “Nereye gidiyorum” Unutuyor insan zaman zaman. Bazen değil çoğu zaman belki de. Malum, insan nisanla...

Sonra kayboluyor, düşüyor. Sorular aklına geliyor. Burdan nasıl çıkarım, nereye gidecektim. Neyi niçin yapıyorum. Bu anlamda farkında olalım olmayalım kayboluşlar, düşüşler, şüphesiz mihenk taşı ve elbette iyi ki... Yeniden başlamaya vesile. Hayat amacını, niyetlerini gözden geçirmeye vesile. Kıvrınıyor yakarıyor. İşler yolunda giderken böyle bir şansı pek olmuyor insanın. Demek ki doğru yapıyorum diyor belki de. “Oldum ben” gibi bir yanılığ. Belki de kendinden biliyor, lafta değilse de içten içe. Çok enteresan.

Bütün bunlar bir yana, hiç kaybolmadan öğrenenlerden olmayı dilerim. Pek düşmeden hatırlayanlardan olmak isterim. Hiç düşmeden kaybolmadan ileriye doğru hatta. Derinleşerek ve yükselerek. Keşke öyle olabilsem.

Yine de başka bir açıdan şu var. Evet hatalısın, unutansın, ama hâlâ seviliyorsun. Seni kendi haline bırakmıyorlar... Bu çok güzel bir teselli ve ümit kapısı. Fakat daha kaç kere deşeceksin, sorarlar adama. Hadi toparlan silkelen akıllan, artık deneyim çıkar ve devam et...

Yazmak, okumak hayata baktığınız pencerelerin farklı yönlerini görmenizde etkili olur mu?

“...hiç kaybolmadan öğrenenlerden olmayı dilerim. Pek düşmeden hatırlayanlardan olmak isterim. Hiç düşmeden kaybolmadan ileriye doğru hatta. Derinleşerek ve yükselerek. Keşke öyle olabilsem.”

Olmaz mı? Yazmak ve okumak durup düşünmek demek aslında. Az önce bahsettiklerimizi okuyarak ve yazarak da yapıyoruz. Sadece bir kez yaşayarak değil. Defaatle. Bir kez daha kurmak. Bir kez daha, bir kez daha... Böylece başka başka açılardan kendinizi ve yaşananları ve insanı ve duyguları, duygularınızı başka başka açılardan gözlemleyebiliyorsunuz. Hakkını teslim etmek istiyorsunuz. Yazı yalan kaldırmaz.

Ayrıca yazmak ve okumak bir dikkat kazandırıyor insana. Zaten var olan bir dikkati daha da kuvvetlendiriyor öyle diyelim. Akıl gönül kameralarınız daima tetikte. Biz kez yazmaya başlayınca bu kaçınılmaz bir durum. Yazmak okumalarınızı da farklılaştırıyor. Okumalarınızdan aldığınız feyzi de...

“Eğer yazar ödülle övgülerle oyalanır, buralarda kalırsa, ödül elbette ödül olmaktan çıkar, kazandırırken kaybettiren bir sınava dönüşür. Yola devam etmedikten sonra ödül alsan ne olur almasan ne olur. Orda kalırsın...”

“Yazar olmak ve kitap çıkarmak” şeklinde bir başlık atsak altını nasıl doldururdunuz?

Dergilerde göz kırpma kabilinden gözüken hikâyelerinizin yazdıklarınızın toparlanması bir yere varması önemli. Bütünlüklü bir eserin olması kıymetli ve dikkate değer. Ama yazdım bitti kitabı çıkardım demekle bitmiyor iş. Yol uzun...

“Sizce ödül almış bir yazar” olmanın artıları/eksileri var mı?

Ödül bir ikram, nimet. Bir eserin, marifetiniz var ve taltif ediliyor. Ne güzel. Maddi manevi size kazandırdıkları var. Ama bereketi kişinin nasıl tepki verdiği ile çok ilgili. Eğer yazar ödülle övgülerle oyalanır, buralarda kalırsa, ödül elbette ödül olmaktan çıkar, kazandırırken kaybettiren bir sınava dönüşür. Yola devam etmedikten sonra ödül alsan ne olur almasan ne olur. Orda kalırsın...

Ama doğru tepki verip yazmaya devam ederseniz, işte bu çok güzel. Katmerlenen bir nimet olur. Marifet iltifata tabidir. Bu sadece o kurumdan gelen bir hediye değil. Siz ikramlanmışsınız. Kalem size veren hem ikramlıyor hem test ediyor. Fakat bu ikramın ne kadar temas edip etmeyeceği dediğim gibi kişinin verdiği tepkilere bağlı.

Bir de işin nazarları üzerinize çekme gibi bir kısmı var tabii. Size yüklediği bir ağırlık ve baskı da. Dikkatli olmak ve doğru merciye sığınmak gerekiyor.

Kalemle hemhal olmanın, edebiyata yazar sıfatıyla dahil olmanın yaşı var mıdır? Yıllarca okuyarak belli bir birikim kazanmış insanlar da sizce günün birinde (gerçekten yetenekli ve samimi ise) nitelikli "yazar" olabilir mi? Hâsılı okumanın yaşı olmadığı gibi, yazmanın da yaşı yok, diyebilir miyiz?

Yazmak bir alışkanlık, disiplin meselesi ve karakterde dönüşüm. Bu disiplini göze alabiliyorsanız neden olamasın? Karakteriniz yazmanın yasalarına uyumluysa görece çok daha az bir yorgunlukla yazar olabilirsiniz.

Devamı

Her şey vaktiyle güzel lafı boşa değil, ağaç yaşken eğilir lafı da. Bunun yanında yaşı ileri olanın avantajı elbette deneyimleri ilmi birikimi. Bu yüzden kişi görece geç de olsa yüksek bir çitadan başlayabilir. Marifeti, derdi ve azmi varsa elbette yazar olabilir... Her kim ise yolu açık olsun...

Hayattaki "küpeşte" nız nedir?

Bu soruya soyut bir cevap verebilirdim. Vazgeçtim.

Geçen gün ailece kelime oyunu oynuyoruz. Son harf. Tavsiye derim. K harfi çıktı. Eşim küpeşte dedi. Küpeşte mi? Şaşırdım, çünkü söyleşinizden bahsetmemiştim kendisine... Tamamen tevfuk söyleyivermişti. Sonra ona bu sorudan bahsettim.

Yarı şaka yarı ciddi, "Tabii ki eşim diyeceksin" dedi. "Bu hayattaki küpeşte benim" dedi, güldüm. "Bu hayattaki küpeşte eşin.. O kadar." Heyt. Herkes bize baktı. Baktım onu destekliyor hava su bulut ve kuşlar. Bu hayattaki küpeşte o, diyorlar. Gökyüzüne baktım. Vefasız ve şükürsüz olma diye uyardı beni.

Yine de muzipliğim tuttu, gülmeye devam ettim. Tablo şirindi. Ona söylemedim ama size söyleyebilirim. Çok da romantize etmeden gerçeği burada ifade etmeliyim. Demek vakti gelmiş. Evet, doğru söylüyor. Yarını Allah bilir ama bu zamana kadar dayanağım kendileri oldu. Çok kere elimden tuttu. Daha ne olsun. Müteşekkirim.

"Baktım onu destekliyor hava su bulut ve kuşlar. Bu hayattaki küpeşte o, diyorlar. Gökyüzüne baktım. Vefasız ve şükürsüz olma diye uyardı beni."

Esmâ Beyza Arslan

KA'B B. MALİK (r.a.)

İnsanın nefsiyle sınanması; bu dünyada nihayet bulmayan en zorlu, en kaçınılmaz imtihanı olsa gerek. Nefsimizin galebe çaldığı anlarda tereddüt etmeden seçim yapamayız. Zihnimiz doğruyla yanlış arasında mekik dokur gibi defalarca gider gelir. Bu git geller sonrası bazen doğruyu seçemeyiz. Yanlış kararlarımızın bizi sürüklediği; keşkelerle dolu sorgulamalarımız, sevdiklerimizin yüzüne bundan sonra nasıl bakacağımızın utancı, vicdanımızı öyle boğar ki keder ve pişmanlıktan yeryüzü bize daralmış gibi gelir, sıkışır kalır kalbimiz. Sıkışan kalbimiz nasıl ferahlar, yeryüzünün bize huzur veren genişliğine tekrar nasıl kavuşuruz? Dünyada bizi başboş bırakmayan Rabbimiz, bu soruya üç sahabenin nezdinde hepimize vahyettiği Tevbe Suresindeki ayetleriyle cevap verir. Samimi bir tevbe ister bizden, sabır ve teslimiyetle yoğrulmuş bir tevbe... Tıpkı Peygamber Şairi olarak anılan Ka'b b. Malik'in (r.a) elli gün boyunca sabırla tutunduğu tevbesi gibi.

Ka'b.b. Malik Medine'lidir. Yiğitliğiyle anılan bir babanın onun gibi yiğit biricik oğludur. Aynı zamanda şehrin ileri gelen beş şairinden biridir. Herkesin söylediği kelimeler onun dilinden, en güzel şiirlere dönüşerek dökülür. Kalbi de hakikati aramaktadır. Peygamberimizin İslam çağrısını duyar duymaz Akabe'ye doğru yola çıkar. Allah Resulü Onun bir şair olduğunu öğrenince yüzü aydınlanır. Hz. Ka'b kendisine ne zaman ihtiyaç olsa hep Peygamberinin yanı başındadır. Müslümanları koruyup kollamada ensarın öncülerinden olur evini mü'minlere açar, sahip olduğu her şeyi cömertçe paylaşır. İslamı şiirleriyle anlatıp dinleyenlerin gönüllerine Allah sevgisini nakşeder. Medine'de onu gören, sohbetini dinleyen herkesin yüzü aydınlanır tıpkı Peygamberimiz gibi.

Tebük savaşı; her gittiği yerde sevgi saygı gören, sohbeti dinlenen Ka'b b. Malik'in en zorlu imtihanı olur. Kendi deyişleriyle; havanın sıcak, meyvelerin bol olduğu bir zamanda gelen savaş emrine, nefsinin rehavete kapılmasıyla diğer mü'minler gibi hazırlık yapmaz. Bugünden yarına erteler yapacaklarını. Allah Resulü ordusuyla bir sabah Medine'den yola çıkar. Ama Ka'b b. Malik arkalarından yetişebileceğini düşünerek yine acele etmez.

Devamı

“Savaştan kaçmayacak kadar cesur bir mü’min olduğunu herkesin bildiği Hz. Ka’b, Medine’de savaştan kaçan münafıklarla bir arada kaldığını görünce gerçek, yüzüne çarpıverir ve nefsinin kendini ne duruma düşürdüğünü anlar.”

Savaştan kaçmayacak kadar cesur bir mü’min olduğunu herkesin bildiği Hz. Ka’b, Medine’de savaştan kaçan münafıklarla bir arada kaldığını görünce gerçek, yüzüne çarpıverir ve nefsinin kendini ne duruma düşürdüğünü anlar. Pişmanlık, üzüntü ve Peygamberinin yüzüne nasıl bakacağı endişesiyle kıvrılır durur. Tebük Seferi dönüşü Peygamberimiz, savaşa katılmayanların, mazeretlerini dinleyip kabul eder, gizledikleri gerçek niyetlerini Allah’a bırakır. Sıra Hz. Ka’b’a gelir. Onlardan biri olmaktan Rabbine sığınmayı seçer. Savaşa katılmamasında hiçbir geçerli sebebinin olmadığını söyler tüm samimiyetiyle ve olacıklara boyun eğer. Allah-u Teala Onu sıkı bir imtihana tabi tutar. Allah’tan bir hüküm gelene kadar tam elli gün boyunca, şiirleriyle sohbetiyle gönüllere taht kurmuş Sahabe, tahammülü zor bir sessizlik boykotuyla karşı karşıya kalır. En yakınları dahi selamını almaz, yüzüne bakmaz, konuşmaz. Allah onu en sevdiği şeyden mahrum ederek sınar. İçi dışı bir olan Hz. Ka’b hak ettiği cezaya sabırla katlanır, sonunda Allah’ın onu affettiğini ellinci gecenin sabahında yeryüzü genişliğine rağmen, ona dar geldiği hâlde evinin damında otururken Sel Dağı’nın tepesinde birisinin bağırdığını işitir. “Ey Mâlik’in oğlu Ka’b, müjde müjde!” sözlerini duyar duymaz, kurtuluş gününün geldiğini anlar ve secdeye kapanır. Rabbinin affına mazhar olan Ka’b b. Malik yanlış kararlarını, yaşadığı sıkıntıları, affedilme müjdesini ve sonrasında yaşadığı sevinci, o mutlu günden sonra da dürüstlükten ve içtenlikten hiç vazgeçmediğini uzun uzun anlatır.

Bizlere de; nefsimizin galebe çaldığı, hatalarımızla kendimizi zora düşürdüğümüz durumlardan, Allahın sonsuz rahmetinden ümit kesmeden nasıl feraha çıkacağımızı, şahsiyetli duruşuyla ve samimi tevbesiyle öğretmiş olur.

Faydalanılan kaynaklar: riyazussalihin_cild_1.pdf (diyanet.gov.tr)
KÂB b. MÂLİK - TDV İslâm Ansiklopedisi
(islamansiklopedisi.org.tr)

Hanife Artar Yalçın

KABUL OLMUŞ BİR DUA

Salon toplandı, mutfak yeni gün için dağılmaya hazır vaziyette. Çocuklar uykuyla buluşalı epey oldu, namaza da müezzin ezanı bitirir bitirmez durmuştum. O zaman, gözlerimle girdiğim savaşta barış imzaları atılabilir artık. Yatak odasına doğru yönelmişken telefonuma gelen mesaja kayıtsız kalamadım. Hayırdır inşallah bu saatte, diyerek açtım. Güler'dendi mesaj, oğlu rahatsızdı onunla ilgili miydi acaba diye düşünürken karşıma çıkan duyuru afişiyle uyku muyku kalmadı gözlerimde. Yazan her bilgiyi okudum iyice. Üstad 2 Kasım'da, bir edebiyat söyleşisinde konuktu. Kötü olansa sınırlı sayıda kişinin programa katılabileceği idi. Olumsuz düşünceleri bir yana bırakıp haber verdiği için arkadaşşıma teşekkür ettim, eğer işini ayarlayabilirse oda katılacaktı programa. Hemen başvurumu yaptım. Nasipten ötesi yoktu, bekleyip görecektim. Gidemezsem üzüleceğim için fazla heyecanlanmak istemedim. Adını bilmediğim dağın tepesine giden uykumu çağırıp, yatağıma uzandım. Mevlâ bakalım yarın neler gösterecekti...

Aradan bir hafta geçmesine rağmen söyleşi ile alâkalı haber gelmemişti. Dayanamayıp Güler'e sordum. İsminin yedekte olduğunu söyleyince ben artık tamamen kestim ümidimi. Binlerce seveni olan, nâdiren söyleşilere katılan değerli bir yazarı görmeyi, sohbetini dinlemeyi kim istemezdi? Neyse ki imzalı kitabı vardı elimde, onunla yetinmeye devam edecektim anlaşılır.

Sırtımda okul çantası, ellerimde market poşetleri Cuma gününün yorgunluğu ile kendimi eve zor attım. Enerjisi her daim yüksek olan Zeynep Ela, yine bıcı bıcı okulda olanları anlatıyordu. Elimi yüzümü yıkayıp iki dakika soluklanmak için oturduğumda telefonumu getirdi. Marketteyken duymamışım, birkaç kez Güler aramış, bir de mesaj yollamış: "Müsait olunca ara canım, önemli!"

Fotoğraf: H. Salih Zengin

“Tarihte nice önemli olaya ev sahipliği yapmış kadim semtte, insan seli daha hızlı akıyordu sanki. Zaman da peşinden gidiyordu, arkasına bile bakmadan.”

Tramvaydan inince, bir yanda Ayasofya diğer yanda sürekli bakıştığı Sultanahmet Camii'nin verdiği huzurla kırk dakikalık sıkıcı yolculuğumun etkisinden hemen sıyrıldım. Tarihte nice önemli olaya ev sahipliği yapmış kadim semtte, insan seli daha hızlı akıyordu sanki. Zaman da peşinden gidiyordu, arkasına bile bakmadan. Edebiyat Vakfı binasından içeri girince üstadın kitapları karşıladı önce. Gülümsedim. Vaktinden yirmi dakika evvel geldiğim için bir-iki kişi vardı. En önde bir sandalyeye oturdum. Çok geçmeden beklenen isim de geldi, beraberinde yıllarını verdiği derginin genel yayın yönetmeni ile. Onlar yerlerine geçerken ben mütemâdiyen gülen bir yüzle üstadı izliyordum. Moderatör sorularını yöneltti. Belli bir konu dahilinde değildi sohbet. Kitaplarını, nasıl yazdığını, davasını, her zamanki gibi hayatı konuşuyordu. Aslında suale bile gerek yoktu, her daim anlatacak sözü mutlaka olurdu. İstanbul'u meselâ, Topkapı'dan Topkapı'ya. Yahut Erzincan'ı, doğduğu toprakları, arkadaşlarını. Kıymetli bir külliyâtın muharriri, uzun yıllar dergicilik yapmış, hâlâ gazetede sosyolojik çözümleme yazıları yazan, insanları çok iyi tanıyan değerli bir şahsiyetin konuşacak konusu biter miydi hiç? Türk hikâyeciliğinde ilk sıradaydı benim ve birçoğunun gözünde. Bu düşünceler içindeyken izleyiciler arasından bir soru yöneltildi. Aslında ben de üstadı tanıyanlar da çok iyi biliyorduk cevabı. Onun ağzından duymak daha kıymetliydi tabi ki. “Hikâyelerinizin çok sevilmesinin sebebi sizce nedir?” Gelen cevap tek kelime fakat kitaplara konu olacak cinstendi. “Samimiyet”.

İnsan bir şeyi gönülden isterse, dualarını da eklerse dileğinin gerçekleşmesi mümkünmüş, buna şahit oldum bir kez daha. Güler'in işi sebebiyle söyleşiye katılamaması benim hayallerimden birinin gerçekleşmesine vesile oldu. Üstad da der ya: “Olanda hayır vardır.” Hayırla geçmişti bir saat on dakika da. Bazı şeyler anlatılmaz yaşanırdı, öyle bir gündü salondaki nasipliler için. Usta kalemi, sağlık ve afiyet temennileriyle uğurlarken Nazan Bekiroğlu'nun önemli sözü düştü aklıma: “Hepimiz, Mustafa Kutlu'nun paltosundan çıktık.” İyi ki...

Zeliha Sert

TUHAFLIKLAR DEVRİ

Ağaçların kırmızıdan turuncuya, sarıdan kahverengiye durduğu Yaradan'ın bizler için renk cümbüşü oluşturduğu o muhteşem mevsimi yaşayıpta sevmemek mümkün mü? İnsanları ikiye ayırdım: Yaşayanlar ve nefes alanlar. Bu zamanda ikisini ayırt etmekte artık zorlanıyorum.

Her şeyin kolay olduğu bir devirde bırakalım bu da zor olsun. Efendim size kendimi takdim etmedim naçizane 300 yaşında bir ıhlamur ağacıyım. Gölgede çok insan ağırladım o yüzden iyi tanırım sizleri. Şu yanımdaki kamelya hiç boş kalmaz. Her gün farklı farklı insanlarla tanışırım ama bir de sürekli tanış olduklarım vardır onların yeri müstesnadır bende... Bazıları da gölgede otursa bile benimle tanışmadan giderler.

Bakın mesela karşıdan gelenler arkadaki hastane de çalışıyor. Öğle vakti oldu mu Zeynep soluğu burada alır. Bu sefer arkadaşlarıyla birlikte gelmiş. Otursunlar da sizi de tanıştırayım.

Şu gözlerini tek bir noktaya dikmiş hafif hafif esen rüzgâra kendini kaptırılmış olan Zeynep. Aslında tek başına geldiğinde gözlerini kapatıp yapraklarımın hışırtısını dinlemekten çok hoşlanır. Hatta çevremizde kimsecikler yokken sarılıp, kucaklaşır. İnsanları benim kadar olmasa da iyi tanır... Zaten az konuştuğu için samimiyetsiz ve soğuk olduğu kulağına gelirken bir de üstüne tuhaf olduğunun konuşulmasını istemiyor olacak ki onları dinliyormuş gibi yapıyor. Bunları nereden mi biliyorum? Şu hummalı konuşma için de olan Ayşe ile Güzide sağ olsun. Her zaman konuşacak bir şey bulurlar. Kim ne giymiş, hangi arabaya binmiş, nereye gitmiş, ne demiş... Sayelerinde ben de hastanede olan biten her şeye hakimim. Bana arkası dönük oturup telefonda başını kaldırmayan Feride. Çoğu ademe sorsanız bu kız için hayat dolu der gezmeyi, eğlenmeyi çok sevdiği için. Biliyor musunuz daha bir kere bile yanımdan geçerken bana bakıp gülümsemedi, belki de görmedi anlayacağınız tanış olamadıklarımın. Zeynep ile arkadaş olduğunu bilmiyordum, şaşırdım doğrusu.

“Zeynep her gün
havanın aynı
kokmadığının, rüzgârın
aynı esmediğinin,
değişen renklerin
altındaki toprağın
sıcaklığının, çok farklı
yerleri gezmese bile
aldığı her nefesin
hakkını verenlerden
yani farkında
olanlardan,
yaşayanlardandı.”

Zeynep aldığı derin nefeslerle sonbaharın kokusunu içine çekerken Feride'nin sesiyle irkildi. “Sonbahar bitmeden bir yerlere gidip fotoğraf çektirmeliyiz,” dedi. Fotoğraf önemlidir bu devrin insanları için. Keşke sorabilsem nedenini. Acaba kendileri biliyor mu? Zeynep şaşkınca baktı Feride'ye karşısında rengârenk ağaçlarla önünde sonbaharın envaiçeşit rengi duruyordu aslında ama ben şaşırmadım(!). Ayşe ile Güzide de ona hak verdiler hummalı bir arayış içindeler şimdi. Sonuçta sosyal medyalarına bakanlar için en güzel fotoğrafı çekmeleri sonra bak ne çok geziyor, ne çok arkadaşı var, ne kadar iyi anlaşıyorlar demeleri gerekiyor. Anlam veremediğim bir konu da bu sosyal medya, her gün onlarcası gelir yanımdaki banka oturup insanların işlerine ne kadar karıştığından, eleştirdiğinden dem vurur ardından hayatını altın tepside başkalarının önüne sunan da yine kendisidir.

Kızlar sosyal medyalarına uygun bir yer bulamamış olacaklar ki arayışları devam ediyor. Bazen de mekânların pahalılıklarından bahsediyorlar. Garibim Zeynep'e fikrini soran yok. Zeynep'in de söylemeye niyeti yok. Kamelyadan kalkıp benim dibime oturup sırtını yasladı. Onlar sonbahar fotoğrafları çekecekleri yer ararken, o sonbaharı yaşıyordu.

Zeynep her gün havanın aynı kokmadığının, rüzgârın aynı esmediğinin, değişen renklerin altındaki toprağın sıcaklığının, çok farklı yerleri gezmese bile aldığı her nefesin hakkını verenlerden yani farkında olanlardan, yaşayanlardandı.

Zeynep kalkıp kızlara “Ara bitmek üzere hadi,” diye seslendiğinde ancak fark etmişlerdi onun kalkıp yere oturduğunu. O sırada Feride mırıldandı “Ne tuhaf kız,” Zeynep duymadı. Ben de mırıldandım sonbahara yakışan en güzel şarkımı Feride duymadı. El salladım onu da görmedi olsun. Arkalarını dönüp giderken Ayşe'nin gösterdiği meşhur bir yer de karar kıldıklarını duydum. Gittiği yerde fark etti mi dersiniz sonbaharı?

Malik ekmegil

AĞIR KELİMELELER

Bazı kelimeler ağır, dili dönmüyor
insanın.
Dök gözyaşlarını artık, bari onlar
yaşasın.

Nazife Yalçın Selçuk

YALNIZLIĞIN SAMİMİYETİ

Münevver Hanımın en büyük zevklerinden biri akşam serinliği çöktüğü vakit evinin arka balkonunda semaverini yakmaktı. Böyle soğuk havalarda közde demlenmiş çayın tadı başka olurdu. Bir yandan semaverin altını tutuşturmaya çalışıyor, diğer yandan gökyüzünde donup asılı kalmış gibi gözükken kuşları izliyordu. Nihayet su kaynamıştı. Porselen demliğe çayını koyup demlenmeye bıraktı. Mis gibi koktu diye mırıldandı kendince. Çaysız geçen günü, günden saymazdı. İlla kendi demleyecekti çayını. Başkasının demlediği ne yapsa bu kadar lezzetli gelmezdi. Az sonra kapı da çalardı. Misafirlerine hazırladığı masaya alelacele göz gezdirdi. Suna Hanımın o çok sevdiği mini poğaçalar, Hilmi Beyin müptelası olduğu incirli-cevizli tatlı, el açması börekler, zeytinyağlı yaprak sarması her şey tamamdı. Bir koşu aynaya bakıp üstünü başını düzeltti. Kapının zili çalınca güler yüzünü takınıp, kapıyı açtı. Misafirleri gelir gelmez masaya geçer, bu lezziz sofrayı daha fazla bekletmek istemezlerdi. Nihayet çay da demini almış, semaverin suyu ığıl ığıl kaynıyordu. Soğuktan yanakları kıpkırmızı olmuş misafirlerine hemen tavşankanı çaylarını doldurup getirdi. Kısa bir hoşbeşin ardından her zaman ki gibi Suna Hanım alakasız konularla lafa girmiş, konudan konuya atlayarak konuşmaya başlamıştı. Hilmi Bey mahcup bir edayla etrafta gözlerini gezdiriyor bir yandan da çayını içip, iştahla tabağındakileri yiyordu. Yıllardır bu durum hiç değişmemişti. Karısı sürekli konuşur, o sadece çevreye bakınmakla yetinirdi.

Münevver Hanımın babasıyla, Hilmi Beyin babası askerde tanışmışlardı. Hilmi Beyin babası erken yaşta ebedi âleme göçerken biricik evladını, dostuna emanet etmişti. Münevver Hanımın babası, Hilmi'yi kendi çocuklarından ayırmamış, elinden tutmuş, ne biliyorsa ona da öğretmeye çalışmıştı. Vefat ederken de kızına vasiyet etmiş, en azından yılda bir kez de olsa Hilmi'yi evimize davet et, soframıza oturt demişti. Kader bu yal Hilmi gidip Suna'yla bir yuva kurunca eski günlerin hatrını unutmuş, üzerinde çokça emeği olan adamı ihmal etmişti. Yine de cenazesine gelip, son görevini yerine getirmişti.

“Münevver Hanım,
babasının vasiyetini
yerine getirmek için
istisnasız her sene bu
aileyi evine davet
etmeyi görev
bilmişti.”

Münevver Hanım, babasının vasiyetini yerine getirmek için istisnasız her sene bu aileyi evine davet etmeyi görev bilmişti. Rahmetlinin hatırı olmasa bir dakika bile katlanmazdı bu ortama. Suna Hanım yol yordam bilmez anca boş boş konuşurdu. O konuştuğunda Münevver Hanımın başına ağırlar girer, yine de yüzünden gülümsemeyi eksik etmemeye gayret ederdi. Neyse ki, gelenekselleştirdikleri bu yılki ziyaretlerinin de sonu gelmek üzereydi.

Suna Hanım, çayın bitip, masada yenecek bir şey kalmadığını görünce, bir anda yerinden fırlayarak, uyuklayan Hilmi Beyi kolundan tuttuğu gibi kaldırıp, artık bize müsaade diyerek kapıya yöneldi. Münevver Hanım onları uğurlarken samimiyetten yoksun saatlerin ağırlığını adeta bir şal gibi omzunda taşıdığını hissediyordu. “Hadi hoşçakalın, yine buyurun, yine gelin, bize de bekleriz, her zaman gelin.” gibi klişe sözler havada uçmuştu.

Münevver Hanım kapıyı kapatır kapatmaz babasının vasiyetiyle kendini nasıl da kapana sıkıştırdığını hissetti. Yılın bir günü yaşanacak bu an için nasıl da yıprandığını düşündü. Belki, babası hayatta olsa onun bu haline acır daha fazla kendine eziyet etmesine müsaade etmezdi. Hem vasiyet bir ferman hükmünde değildi ya! Bir sonraki buluşmaya kadar bu duruma son vermenin çaresini arayacaktı. Şimdi semaverde kalan son suyla kendine haşlama bir çay yapıp, yüzündeki yapmacık gülümsemeyi kenara attığı gibi yalnızlığının sıcak samimiyetine sarıldı.

Tuğba Bayar

YAŞA!

Oturma odası A bloğun oturma odasının camına bakıyor,
Salon karşı binanın salonuna,
Mutfak yan apartmanın mutfağına,

Oturduğun zaman pembe duvar,
Yemek yediğin zaman yeşil duvar görüyorsun,

Ve günler geçiyor,
Otur,
Ye,
Duvar,
Otur,
Ye,
Duvar,

Ve bir süre sonra sen de duvarlaşıyorsun,
Derdini anlatana pembe duvarsın,
Yardım isteyene yeşil duvar oluyorsun,
Renk önemli mi sahi?
Malzemen taşsa,

Oysa gökyüzü var masmavi,
Güneş var güneş,
Bizim o,
Ay her gece bizimle,
Gecenin zifirlerini fenerliyor,
Farkında mıyız yıldızların varlığının,
Yazları öten cırcır böceklerini duyuyor mu kulaklarımız?

Her nerede yaşıyor ve yaşatılıyorsanız,
Yaşıyor musunuz gerçekten?
Yaşıyor muyuz?

Her neyse,
Çok da karamsar olmayınız yahu,
Ümitvar olunuz,
Az ümit var,
Duvarları da maviye boyarlar,
Hem de gök mavisine...

Reyhan Yılmaz

LEYLA

Hızlıyla yavaş arasında attığı adımları, kapının önüne geldiğinde ikiye katlanan heyecanına eşlik ediyordu. İçeri girdiğinde kendisine çevrilen bir sürü çift göz hissiyatını nirvanaya çıkardı. Sonunda başarmıştı. Yıllarca hayalini kurduğu an gelmiş sesleri cıvıl cıvıl, gözleri pırıl pırıl bir sınıf dolusu öğrenci kendisine bakıyordu.

Kendisini tanıttıktan sonra yoklamaya koyulan Mihran öğretmen; hatırlamadığı, kendisi üç yaşındayken Rabb'ine kavuşan babasından hatıra kalan kalemiyle imzasını atarken babasının bu anı görüyor olmasını diledi. Bu düşünce onu daha çok onurlandırıyor. Okuyup meslek sahibi olabilseydi öğretmenliği seçecek olan babası, Mihran'ın da öğretmen olması hayalini kuruyordu.

Hepsi birbirinden tatlı, birbirinden heyecanlı ve tebessüm dolu öğrencilerin içinde bir tanesi vardı ki; gül bahçesi içinde tomurcuklanmış lale gibi kendini belli ediyordu. Baştan ayağa bu yaşta hayret uyandıracak şekilde hâline giydirdiği hüznün, tavırlarından dökülen çekingenlik, gözlerindeki masumluğu, yüzündeki güzelliği gölgeleyemiyordu.

Akan zaman Mihran'ın okuldaki ilk gününü sonlandırmıştı. Çalan zille birlikte bir sürü melek yüzlü; umut, masumiyet dolu öğrenci evlerinin yolunu tuttu.

Aynı hafta derslerde, teneffüslerde, okul çıkışlarında bu kadar gonca gülün arasında, aynı boynu bükük laleye kayıyordu Mihran'ın bakışları. Çünkü sınıfın tüm enerjisine, cıvıldaşmalarına rağmen adı Leyla olan bu çocukta hep bir hüznün, durağanlık hakimdi. Başlarda çok dikkatini çekmese de hafta bitimine doğru zihninin boş kaldığı tüm anlarda kendisini, Leyla'yı ve hüznünün ne olabileceği konusunu düşünürken buluyordu. Sonunda konuşmaya karar verdi.

Tüm öğrenciler sınıftan çıkmış, Leyla yine aynı ağırkanlılıkla hareket etmiş ve yine o bilindik hazana bürüdüğü bakışlarıyla, gözlerini kendisine dikmiş öğretmenini fark etmişti.

İnce, narin sanki incitmekten korkarcasına edayla “Bir şey mi diyeceksiniz öğretmenim?” sorusuna: “Seninle bugün öğle yemeğini birlikte yiyelim mi Leyla?” sualiyle cevap almış, gözlerini parlatarak “Olur,” cevabını vermişti.

Mihran, ne söyleyeceğini, nasıl konuya gireceğini bilmiyordu ama içindeki “Bir yerden başla artık Mihran, vakit daralıyor,” sesine kulak verip: “Sizleri çok sevdim Leylacığım, hepiniz çok tatlı öğrencilersiniz. Fakat -Her zaman diye düşünse de böyle diyemeyerek- bazen seni üzgün, durgun görüyorum. Acaba bir sıkıntın, seni üzen bir durum mu var?” deyivermişti. Böyle bir soru beklemeyen minik Leyla uzun bir süre cevap verememiş, sonra kendisi yerine gözleri, akıttığı yaşlarla konuşmaya başlamıştı. Bir süre sonra boynu bükük bu lale goncası da gözlerine katıldı ve sanki sihirli bir düğmeye basılmış ve günlerdir bu soruyu bekliyormuşçasına yetişkin bir insan tavrıyla anlatmaya başladı:

“Örtmenim, benim annemle babam birbirini çok severdi, biz çok mutluyduk. Ama trafik kazası geçirdik. Ben kurtuldum onlar öldü. Beni bırakıp gittiler.” Kelimeler, hıçkırıklarına karıştı. Gözlerindeki inci tanelerini silerken devam etti. “Beni teyzemler aldı. Ama eniştem çok kötü biri. Teyzemi, çocuklarını, beni dövüyor. Hiç birimiz engel olamıyoruz. Hiçbirimizi sevmiyor, biz de onu sevmiyoruz. Hepimiz hep ağlıyor ve çok üzülmüyoruz. Annemi, babamı çok özledim. Onları geri istiyorum.” Adeta hiç nefes almadan ve çok büyük bir üzüntüyle konuşan Leyla’yı dinleyen Mihran, duydukları karşısında bu minik çocuğa karşı coşan şefkat duygularıyla dolan kollarında onu teselli etmeye çalışıyordu. Hem çok sevdiği ailesini kaybeden hem de şiddete mağruz kalan bu minik hüznün abidesi yüreği hangi söz avutabilirdi? Leyla’nın göz hizasına eğilip. “Hepsi geçecek Leyla’m. Hepsi geçecek,” diyebilirdi.

Leyla’nın anlattıklarını önce müdür sonra gerekli mercilerle paylaşan Mihran, Leyla’nın eniştesinin cezaevine girmesine, Leyla ve akrabalarının hak ettikleri huzurlu ve güvenli ortama kavuşmasına vesile olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Leyla artık daha ıslık ıslık bakıyor, neşeli gülüşleriyle etrafa mutluluk saçıyor. Arada bir kendisine en samimi bakışları yollayan öğretmenin selamını, bu minik lale goncası gözlerini kırparak binbir minnet duygularıyla karşılıyordu.

“Örtmenim, benim annemle babam birbirini çok severdi, biz çok mutluyduk. Ama trafik kazası geçirdik. Ben kurtuldum onlar öldü. Beni bırakıp gittiler.” Kelimeler, hıçkırıklarına karıştı. Gözlerindeki inci tanelerini silerken devam etti. “Beni teyzemler aldı. Ama eniştem çok kötü biri. Teyzemi, çocuklarını, beni dövüyor. Hiç birimiz engel olamıyoruz. Hiçbirimizi sevmiyor, biz de onu sevmiyoruz.”

Seda Bayrak Durgut

MÜNÂCÂT

Duaya döndüm, yüzümü
bir el okşadı bembeyazdı sürüşü
Hüsnü zannımı mâzur eyle
Rabbim

Fikrimi zikir
Nefsimi hakir
Sesimi mahzun eyle

Sönerken lambaları tek tek
dünyanın
kalpleri tenhâ
kederleri bâhir
kalemleri suskun
eyleme Rabbim

İşbu söze Hak tanıktır
Bu can gövdeye konuktur
Bir gün ola çıka gide
Kafesten kuş uçmuş gibi

Yunus Emre

KÜPEŞTE

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA